

 А Алиса вече страшно ѝ беше омръзнало само да седи до сестра си на брега и нищо да не прави. Надзърна един-два пъти в книжката, която сестра ѝ четеше, но там нямаше нито картинки, нито разговори. „Притрябвала е на някого такава книжка! – рече си тя. – Нито картинки, нито разговори!“

И така, Алиса напрегна ум – доколкото може, защото от жегата ѝ се гремеше ужасно и мислите ѝ бяха започнали да плуват и да се разливат в главата ѝ: дали пък да не си изплете венче от маргаритки – но струват ли си мъките да се надигнеш и да ги береш... И изведнъж току покрай нея претича бял заек с червени очи!

Не че в това имаше нещо *чак пък толкова* забележително. Нито пък имаше нещо чак толкова необичайно в това, че го чу да си мърмори: „Олеле! Олеле, майчице! Закъснявам!“

(По-късно, докато си мислеше за всички тези работи, на Алиса ѝ хрумна, че си беше редно да се зачуди, но по онава време изобщо не ѝ се стори чудно.)

Да, ама когато заекът взе, че измъкна *часовник от джоба на жилетката си*, погледна колко е часът, и се юрна да

тича, Алиса се стресна и скочи на крака. Изведнъж ѝ про-светна, че *никога* досега не беше виждала заек с жилетка, още по-малко – с джоб на жилетката, а пък да не говорим за часовник, който да извади от въпросния джоб! Така че, пламнала от любопитство, тя хукна да го гони през нивата и за късмет го съзря тъкмо когато той се шумугна в една голяма заешка гупка под живия плет.

Алиса тутакси рипна след него, без изобщо да се замисли как после ще се измъква от там.

Известно време гупката водеше право напред – същински тунел, а после изведнъж земята хлътна под краката ѝ, ама толкова изведнъж, че още преди да се усети какво става, Алиса вече падаше надолу в един дълбок кладенец.

Кладенецът ли беше твърде дълбок, тя ли падаше твърде бавно, но докато падаше, имаше предостатъчно време да зяпа насам-натам и да се чуди какво ли ще стане по-нататък. Първо се опита да се взре надолу и да види какво я чака там, само че беше много тъмно и нищо не се виждаше; после се огледа настрани и забеляза, че страните на кладенеца са целите в шкафчета и рафтчета. Тук-там на пирони висяха картини и географски карти. Докато прелиташе покрай една полица, Алиса протегна ръка и гребна от нея един буркан. На буркана пишеше ПОРТОКАЛОВО СЛАДКО, но за нейно най-голямо разочарование той беше празен. Не посмя да го пусне долу – току-виж утрепала някого, без да иска – така че, както си падаше, успя да го набута в някакъв шкаф.

„Ей на това му се вика падане! – помисли си Алиса. – Сега вече и да се изтъркалям надолу по стълбите, голяма работа! Ех, за колко храбра и смела ще ме мислят вкъщи само! Даже и от покрива да падна, гък няма да кажа!“ Кое-то май си беше вярно.

Надолу, надолу надолу... – това падане нямаше ли край?
– Чудя се колко ли километра съм прехвърчала? – рече

си тя на глас. – Сигурно вече съм много близо до центъра на Земята! Я да видим сега: доколкото си спомням, той беше към 6000 километра надолу, нещо такова... (Защото, нали разбирате, Алиса наскоро беше учила за *нещо такова*, но макар че сега едва ли му беше времето да блесне със знания – та нали нямаше кой да я слуша!, – все пак не беше лошо да си попреговори това-онова.) Да, като че толкова беше... Чудя се обаче на кои ли паралели и меридиани се намирам? (Не че имаше представа какво е това паралел, а и меридиан също, но затова пък – какви дълги важни гуми само!)

След малко отново подхвана:

– Чудя се дали така, както си падам, няма да мина през цялата Земя от горе до долу, а? Ама че смешно ще бъде – излизам аз, а пък хората се разхождат надолу с главата! Как ли им казваха? Антипатици ли бяха... – този път тя госта се зарадва, че никоой не я чу, защото като че ли гумата май не беше *точно* тази. – Обаче като изляза, ще ми се наложи да попитам в коя страна се намирам, нали така? Например: „Прощавайте, госпожо, това Нова Зеландия ли е или Австралия?“

И щом го изрече, се опита да направи реверанс – но ти само си представи какво е това да правиш *реверанс* във въздуха, докато падаш! Ти ще можеш ли, а, как мислиш?

– Да, ама тогава те ще ме помислят за ужасно невежо и необразовано момиче! Не, не, по-добре хич да не питам! Някъде все ще пише коя страна е – ще го прочета и ще разбера!

Надолу, надолу, надолу...

– Тази вечер на Дайна сигурно ще ѝ е много мъчно за мен! (Дайна беше тяхната котка.) Дано утре, когато седнат да пият чай, не забравят да ѝ синят мляко в паничката! Дайна, миличката ми маца, как ми се иска и ти да си тук! Ех, мишки тук, из въздуха, не хвърчат, но пък я гледай как

гъмжи от ... – как ли им се викаше на тези?... – от папата-ци! Само че се чудя – маците ядат ли папатаците?

На Алиса ѝ се беше придрямало и тя продължи сънено да си нарежда:

– Мациите ядат ли папатаците? Мациите ядат ли папатаците?

А сегиз-тогиз излизаше така:

– Папатаците ядат ли маците?

Защото нали разбирате – тъй като и на двата въпроса не можеше да си отговори, всъщност нямаше кой знае какво значение как точно ще го каже. Усети, че се унася още повече, и тъкмо бе започнала да сънува, че с Дайна се разхождат хванати за ръка и тя я пита с възможно най-загряжен глас: „Хайде, Дайна, кажи си, някога да си яла папатак?“... когато изведнъж – тряс! прас! – тя шльопа в купчина суха шума и падането свърши.

Съвсем нищичко ѝ нямаше, така че Алиса на мига скочи на крака. Огледа се нагоре, ала там беше тъмно като в рог. Пред нея обаче се беше протегнал дълъг-дълъг тунел и тя съзря Белия заек да търчи наголу по него. Време за губене нямаше – Алиса хукна като вихър и настигна заека тъкмо навреме, за да го чуе как си мърмори:

– Ох, ушите ми! Ох, мустаците ми! Ох, олеле, колко късно стана!

Заекът свърна на един завой. Тя също свърна – и уж кажи-речи го беше настигнала, ала той не се виждаше никакъв. Беше се озовала в някаква дълга зала с нистък таван, от който висяха лампи. Имаше страшно много врати, но всичките до една – заключени. Алиса мина първо покрай едната стена, после – покрай другата, пробва всяка поотделно, а след това тъжно закрачи по средата, като се чудеше как ли ще се измъкне от тук.

Изведнъж току пред нея се изпречи малка трикрака масичка, цялата от стъкло. На нея нямаше нищо друго

освен едно златно ключе. На Алиса мигом ѝ хрумна, че то сигурно отключва някоя от тези врати... но, уви! Ключалките ли бяха големи, то ли беше малко, но както и да го погледнеш, не пасваше на никоя брава! Тя отново тръгна да обикаля залата и този път се натъкна на някаква завеска, която не беше забелязала първия път. Заг нея имаше вратичка, не по-висока от две педи. Алиса мушна златното ключе в ключалката и за най-голяма нейна радост то се превъртя! Тя бутна вратичката и съзря заг нея тясно коридорче, не по-широко от гунка на плъх. Коленичи, погледна вътре и... пред погледа ѝ се разкри най-прекрасната градина, която някога сте виждали!

Ах, как копнееше да се измъкне от тази тъмна зала тук и да се разходи сред пъстроцветните лехи и прохладните фонтани... само че дори главицата си не можеше да провре през вратата!

„Пък и дори да можеш, какво? – рече си горкичката Алиса. – Че за какво ми е глава без рамене? Ох, де да можеш да се свивам – като далекоглед! Само да знаех как се прави, сигурно щях да успея.“ Защото, разбирате ли, напоследък ѝ се бяха случили толкова много работи, коя от коя пошантава, че вече беше започнало да ѝ се струва, че едва ли има нещо невъзможно.

От висене пред вратичката май нямаше полза. Ето защо Алиса се върна при масичката – тайничко се надяваше, че ще намери там груг ключ или поне ръководство „Как да се свиваме и да се разтягаме като далекоглед“. Ала този път на масичката имаше някакво шишенце. „Нямаше го тук преди, сигурна съм!“ – рече си тя. На гърлото му висеше етикет, а на него с големи красиви букви беше изписано: ИЗПИЙ МЕ! Наистина много мила покана – само че Алиса беше едно крайно разумно малко момиченце и далеч не смяташе, че щом пише ИЗПИЙ МЕ!, трябва веднага да надигне шишенцето. „Не – рече си тя. – Я първо

да проверя аз дали някъде не пише „Отровно!“ . Защото Алиса беше изчала цял куп поучителни разказчета за разни гечица, на които им се случили какви ли не неприятности – или изгорели, или ги изяли диви зверове, изобщо такива едни лоши работи – само защото не искали да се вслушат в простичките съвети, които им давали техните приятели! Например: ако твърде дълго гържиш в ръце нажежен до червено ръжен, най-вероятно ще се изгориш, а ако си порежеш пръста *много* дълбоко, то няма как да не ти потече кръв. А пък Алиса никога, ама никога не забравяше, че ако пиеш много от някое шише, на което пише „Отровно!“, то рано или късно бездруго ще ти стане лошо.

Както и да е, на това шишенце тук никъде не пишеше „Отровно!“, така че Алиса се престраши и отпи глътка. И тъй като течността се оказа много приятна на вкус (по-точно имаше вкус едновременно на черешов сладкиш, крем карамел, ананас, печена пуйка, бонбони лакта и препечени филийки с масло), тя бързо-бързо пресуши шишенцето.

* * *

„Ама какво ми става? – зачуди се тя след малко. – Май съм започнала да се свивам като далекозлед!“ Така си и беше: сега тя беше висока има-няма двайсет и пет-двайсет и шест сантиметра. И щом се сети, че вече спокойно може да мине през вратичката и да попадне в онази хубава градина, очите ѝ светнаха! Първо обаче изчака няколко минути, за да види дали няма да се свие още. Това малко я тревожеше. „Защото, така де, накрая току-виж взема и съвсем изчезна! – рече си тя. – Ще се стопя като свещ! Чудя се като каква ли ще съм тогава?“ И тя се опита да си представи как ли изглежда пламъкът на свещичка, след като тя угасне. Не помнеше да е виждала някога през живота си нещо подобно.

След малко установи, че е престанала да се свива, и се втурна към градината. Горкичката тя! Тъкмо беше стигнала до вратата и се сети, че е забравила златното ключе! Върна се при масичката, но вече нямаше как да го вземе... Отдолу го виждаше съвсем ясно през стъклото. Напрегна всички сили и се опита да се покатери по единия крак на масичката, ала той беше твърде хлъзгав. Опита пак и пак, и пак... Най-накрая страшно се умори, седна на пода и се разплака.

„Хей, стига си циврила! – смъмри се строго тя след мъничко. – Съзлите с нищо не помагат! Бих те посъветвала веднага да престанеш!“ Алиса, общо взето, си даваше прекрасни съвети, само дето много рядко се вслушваше в тях. А понякога така безжалостно се хокаше, че накрая ѝ потичаха сълзи! Веднъж дори се опита самичка да си издърпа ушите, задето се беше измамила, пак самичка, за да победи себе си в една игра на крокет. Да, тя беше много особено дете – най-обичаше да се прави на двама души едновременно!

„Само че тъкмо сега ще е доста глупаво от моя страна да се преструвам на двама души! – заключи тя. – Та гледай колко е останало от мен – и за един-единствен приличен човек я стигне, я не!“ В този миг погледът ѝ падна върху една стъклена кутийка под масата. Алиса я отвори и намери вътре една мъничка-мъничка курабийка, върху която със стафиди красиво беше изписано: ИЗЯЖ МЕ! „Ами ще я изям! – рече си тя. – Ако порасна, ще достигна ключа. Ако пък се سماля, ще се промъкна под вратата! Така че все ще стигна до градината, а как, ми е все едно! – отхана си от курабийката и тревожно се запита: – Какво ли става? Раста ли? Смалявам ли се?“

Беше поставила ръка на темето си, за да разбере какъде ще тръгне, ала за нейна най-голяма изненада не тръгна нито да расте, нито да се смалява. Е, когато човек яде

курабийка, обикновено е така, нищо чудно няма в това, само че Алиса вече толкова беше свикнала да ѝ се случват все чудни работи, че ѝ се стори ужасно тъпо и скучно животът да си тече най-нормално.

И така, тя се захвана с курабийката
и след малко не беше останала
и трошичка от нея.